

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ.

Και εἶναι τοῦτο τῶν Ρωμηῶν τὸ θεῖο καρναβάλι;
ὦ! πῶς κατήντησε κί' αὐτὸ 'στὴν κλασικὴ Ἑλλάδα!
Διαβαίνει κρύο, ἀνέστο, χωρίς ἀνεμοζάλη,
χωρὶς καμμία νοστιμιὰ, καμμία ἐξυπνάδα.
Ἐπέρασαν ὀγρήγοροι τῆς δόξας του οἱ χρόνοι,
καὶ μιὰ γλυκερὰ ἐνθύμησις μᾶς ἀπομένει μόνη.

Ἄν καρναβάλια θέλετε τρελλὰ καὶ ξακουσμένα,
γυρίσετε χωριάτικα 'στὰ τωρινὰ τὴν πλάτη,
καὶ μιὰ στιγμή πετάξετε σὲ χρόνια περασμένα,
νὰ ἔρῃτε 'λίγη ποίησι, νὰ ἔρῃτε καὶ ἀλάτι.
Ἐκεῖ θ' ἀκούσετε βοή καὶ μασκαράδων γλῶσσα,
ἐκεῖ τραγούδια, τούμπανα, φωναῖς καὶ γέλοια τόσα.

Ὅ,τι καλὸ καὶ ὡμορφο ὀπίσω τὸ ζητοῦμε,
ὅποιος τὴ δόξα μᾶς ποθεῖ ὀπίσω ἅς πηγαίνει,
καὶ τὸ μασκαράλικο μᾶς ὀπίσω θὰ τὸ ἔβρουμε,
ὅσο πηγαίνουμε ἐμπρὸς καὶ τοῦτο ξεθυμαίνει.
Ὅπισω κί' ἡ Ἰδέα μᾶς ποῦ λέγεται Μεγάλη,
ὀπίσω καὶ τ' ἀληθινὸ ἐκεῖνο καρναβάλι.

Ὅλα ὀπίσω, ἡ τιμὴ, τὸ σέβας, ἡ σεμνότης,
τὰ γράμματα, ἡ ποίησις, τὸ φιλοερὸς Καμίρι,
τὰ ζωντανὰ αἰσθήματα κί' ἡ λεβεντιά τῆς νεότητος,
τὸ θάρρος, ἡ ἀγάπη μᾶς καὶ ἡ ἀδελφосύνη.
Ὅλα ὀπίσω, τίποτα γιὰ τὸ ἐμπρὸς δὲν μένει,
κί' αὐτὸ τὸ καρναβάλι μᾶς ἀνάλατο διαβαίνει.

Τί θέλει ὁ λαὸς αὐτὸς ὁ ἀποβλακωμένος,
ποῦ μασκαρᾶς ξεκάλτσωτος ἐβγήκε 'στὸ σεργιάνι,
κί' ἐδῶ κί' ἐκεῖθε πηλαλᾶ καταμουντζουρωμένος;
Δὲν θέλει τίποτα, καλὸ μουντζούρωμα τοῦ φθάνει.

Μουντζούρα γιὰ τὴ μούρη του καὶ ἄλλο δὲν γυρεύει,
ὁ ἴδιος μασκαρεύεται ἀντὶ νὰ μασκαρεύη.

Ποτὲ τοὺς Κυβερνήτας του δὲν θέλει νὰ πειράξη,
κί' ἂν κἄποτε μὲ τὸνομα τοῦ κλέφτη τοὺς στολίζη,
ὅμως ὡς κάτω χαιρετᾶ τοῦ κλέφτη τὸ ἀμάξι,
καὶ μὲ τὰ δυὸ του γόνατα ἐμπρὸς του γονατίζει
Ἐπειτα ὁ κυρίαρχος ἔχει κί' αὐτὴ τὴ χάρι,
νὰ τρέμη γιὰ τὴ φυλακὴ, νὰ φεύγῃ τὸ στηλιάρι.

Ἄπορρὲ νὰ μουντζουρώνεται μὲ τηγανιοῦ μουντζούρα,
νὰ γίνεται καὶ γάδαρος, νὰ σέρνεται, νὰ σέρνῃ,
ἀλλ' ὅχι νὰ φορῇ ποτὲ καὶ ἄρχοντος φιγούρα....
δὲν ἀγαπᾷ νὰ δένεται, δὲν ἀγαπᾷ νὰ δέρνῃ.
Ἄπορρὲ ἀφίνει φανερὰ καθέναν νὰ τὸν κλέβῃ,
τί θὰ κερδίσῃ τάχατε καὶ ἂν τοὺς μασκαρεύῃ;

Γιὰ ἔδετε τί ξεκάλτσωτοι, γιὰ ἔδετε τί μουντζούρα!
γιὰ ἔδετε κί' ἕναν ἀπ' ἐδῶ μὲ μιὰ κοντὴ βελλάδα,
γιὰ ἔδετε κί' ἄλλον ἀπ' ἐκεῖ μὲ ψεύτικη καμπούρα....
Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ γελᾷ σὲ τόση ἐξυπνάδα;
Γελᾷ ὁ τάδε κύριος κί' ἡ δεῖνα ἡ κυρία,
μὰ ξεκαρδίζομαι κί' ἐγὼ ἀπὸ τὴν . . . ἀηδία.

Souris.

ΧΟΡΟΙ.

Τώρα πλέον, μετὰ τὰς μαγικὰς ἐσπερίδας τοῦ κ. Φῶρδ,
τοῦ κ. Σερπιέρη, τοῦ κ. Μελά, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εὔρῃ
τις κἄτι περισσότερον, νὰ ἴδῃ κἄτι νεώτερον, νὰ θαυμάσῃ
κἄτι σπάνιον ἐν τοῖς δεδομένοις ἐπίσης μεγάλους χοροῖς.
Ἐφέτος χορεύει τὸ χρῆμα. Καὶ τὸ χρῆμα εἶναι παντοῦ
χρῆμα. Ἐν τούτοις αἱ αἰθουσαι τοῦ κ. Παπούδωφ εἶχον
τὸ πλεονέκτημα τοῦ κινουρούου. Πρώτην φορὰν τὴν
ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐδέχοντο τόσον

ἐμπνεύσεις ὡς οἱ ἀρωματικώτατοι ἀνανάδες. Ἡ ἀνάγκη
τοῦ ραντεβοῦ γεννᾶται, ὅπως γεννᾶται τὸ φίλημα, τὸ
τριανταφυλλένιο αὐτὸ μωρουδάκι τῆς προσπελάσεως τῶν
δύο, τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς ἀναπνοῆς των. Ἀλλ' εἶναι τό-
σον ἰδιότροπον τὸ ραντεβοῦ διότι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν
θέλησιν τῶν ἐξουσιῶν. Χίλια περιστάσεις τὸ ἐπηρεά-
ζουν, τὸ διευθύνουν, τὸ μεταβάλλουν, τὸ ἐμποδίζουν, τὸ
κατευοδοῦν. Ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς διαθέσεως
τῆς οἰκίας, ἂν ὑπάρχῃ ἐν αὐτῇ κῆπος, ἂν τὰ παράθυρά
τῆς εἶναι χαμηλὰ, ἂν ἡ κόρη κοιμᾶται μόνη ἢ μὲ τὴν
μαμὰ τῆς ἢ μὲ τὴν γκουβερνάτα τῆς, ἂν ὁ δρόμος τοῦ
σπητιοῦ εἶναι κεντρικὸς, ἂν τὸ ἀνδρικὸν στοιχεῖον ἐν τῇ
οἰκίᾳ πλεονάζῃ, ἢ ἂν ἔχῃ ἀδελφόν, ἂν ὁ ἀδελφὸς εἶναι
ἄγριος, ἂν οἱ γονεῖς ἀποσύρωνται εἰς τὸν κοιτῶνά των
ἐνωρὶς, ἂν κάμνουν συχνὰς ἐσπερίδας, ἂν δέχωνται τὰς
ἀπόκρεω μασκαράδες, ἂν αἱ ὑπηρετρίαι εἶναι γένους Νι-
κολοπούλου καὶ οἱ ὑπηρετᾶ βαλασοπουλίζου. Καὶ ἀκρι-
βῶς αὐτὰ τὰ προσκόμματα ἀποτελοῦσι τὴν οὐσίαν τοῦ
ραντεβοῦ διότι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι ὀλίγον βλακῶδες·
φέρει πάντοτε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀτελείας, τοῦ ἐρεθι-
σμοῦ, τοῦ σκανδαλοῦ· εἶναι ἡ αὔριον ἐπανάληψις τῆς
χθὲς, ὡς ἦτον ἡ χθὲς ἀνατύπωσις τῆς προχθὲς. Ἀλλὰ
τὰ προσκόμματα, αἱ δυσκολίαι τὸ ἐξιδανικεύουν, τὸ βυ-
καλίζουν ἐν μέσῳ πηλμῶν, συγκινήσεων· ἕκαστος τότε
ζητεῖ νὰ ἀναπτύξῃ μείζονα εὐφυΐαν. Ἀναπτύσσεται
πνεῦμα συνωμοτικὸν ἱκανὸν νὰ ἀνατρέψῃ θρόνον. Οἱ γο-

νεῖς γίνονται ἐχθροί· ἐκεῖνος, ὁ ζητῶν νὰ εἰσβάλῃ εἰς
τὴν ἐχθρικὴν πόλιν πολέμιος· ἐκεῖνη, εἶναι ἡ μέλλουσα
νὰ αὐτομολήσῃ κατασκοπεύει, πληροφορεῖται, εἰδωποεῖ,
ἀνταλλάσσει συνθήματα· ὅταν δὲ ὅλα τὰ προσκόμματα
ἀρθῶσι καὶ ὁ ἐχθρὸς—δηλαδή ὁ φίλος—εἶναι ἐντὸς τῆς
Ἀκροπόλεως, ἐντὸς τοῦ παρθενῶντος, ποῖα ἀστράπτουσα
φυσιογνωμία τῶν δύο καὶ ποῖα μειδιάματος ἀθανασία
διαθέσουσα ὡς ἡλεκτρικὸν σύρμα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλ-
λον καὶ συνδέουσα καὶ συνάπτουσα καὶ συνθλίβουσα ἀμ-
φοτέρους εἰς ἡδονήν, εἰς χάρμα, εἰς ἐναγκαλισμὸν, εἰς φί-
λημα. Καὶ ἡ καταναγκαστικὴ σιγὴ καὶ ὁ βασιλεύων μυ-
στικισμὸς καὶ ὁ ψίθυρος ὡς νὰ συνθλίβωνται φύλλα δέν-
δρων καὶ τὰ κρυφὰ καὶ τ' ἀκροποδητὶ πατήματα καὶ ὁ
πνιγόμενος ἐντὸς τοῦ τετραχείλου ἀσπασμὸς ἵνα παρέλθῃ
ἀψοφῆτι καὶ ἐκεῖναι αἱ μαλακαὶ θωπεῖται ὡς νὰ ζητῇς
νὰ θωπεύσῃς αὐραν καὶ ἡ ἀγωνία καὶ οἱ ἀνατιναγμοὶ
ἐκ πηδήματός τινος γαλῆς ἢ κυνηγητοῦ μυῶν ἢ τριζί-
ματος θύρας ἢ ἐλαφροῦς βηχὸς, ὅλων αὐτῶν ἡ ποίησις δὲν
ἀνταλλάσσεται μὲ ὅλας τὰς ἐν κτηνώδει ἐλευθερίᾳ συζυ-
γικὰς περιπτώσεις.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Μοδργος.